

dre; det staar som en fast Sum. Derimod er der givet Theatret den fuldeste Frihed og Raadighed over det Indtægtsoverskud, det kan tilvebringe, og med Hensyn dertil er der opført visse Beløb, deriblandt kalkulatorisk 12,000 Rd., til, hvad der maa udgives som Godtgjørelse i Stedet for Sædtillæg. Naar der nu kommer en Høiesteretsdom, som afgjør en Tvivl og bestemmer, hvor Meget Godtgjørelsen for Sædtillæg skal beregnes til, saa bliver det jo en Selvfølge, at det Beløb gaar med ind under det, der skal udredes af Theatrets Kasse, og Grunden til, at det er opført paa Finantsloven, er den, at Ministeren maatte finde det naturligt og rimeligt, at, naar der er kommet en saadan ubehagelig Begivenhed imellem, som gjør, at dette Beløb voxer saa høit op, maa det antydes af Ministeriet paa den næste Finantslov, at man altsaa tidligere er gaaet ud fra en anden Forudsætning end den, der nu har vist sig at være den virkelige. (Vej en: Maa jeg bede om Ordet!) Det forekommer mig, at det ærede Medlem, der nu begjærede Ordet, talte for en hel Del om et Lovforslag; jeg vidste ikke, at dette Lovforslag nu var til Forhandling; i all Fald har jeg ikke troet det tidligere. Da de nu imidlertid er berørt, maa jeg bemærke, at det forekom mig, at det ærede Medlem viste en mærkelig Misforstaaelse med Hensyn til Høiesteretsdommen og hele den tidligere Afgjørelse her i Thinget. Det er en stor Misforstaaelse, der her hersker, og Intet skulde være lettere at paavise, end at det netop er den Afgjørelse, som Folkethinget imod Ministerens Driste fik sat igjennem, der ligesom er og maatte blive Grunden til den Afgjørelse, der nu er kommen ved Høiesteret. Det er ganske vist, at det blev af vedkommende Medlemmer ifkædt en ganske smul Form, idet man sagde, at det vilde være Synd nu at tage fra Theatrets Personale for de 3 Maanedes den forhojede Godtgjørelse for Sædtillæg; men der blev den Gang fra Ministerens Side gjort opmærksom paa, at denne Udelmodighed kunde blive dyrere, end man havde tænkt sig, og det er det, der nu er slet. Det blev allerede den Gang sagt og maatte fra Ministerens Side siges. Det er derpaa, at hele Høiesteretsdom-

men hviler, og denne har egentlig slet Intet med Spørgsmaalet om Finantsloven at gjøre. Høiesteretsdommen udtaler, at enten Finantsloven betragtes som en anden Lov, som en Lønningslov, eller hvorledes den end betragtes, er det et simpelt blot og bart Lovfortolknings-spørgsmaal, der foreligger, og vil man ikke i et saadant tilfælde Høiesteret en afgjørende Mening, saa veed jeg ikke, hvorledes man vil stille sig overfor Grundloven; thi den Grundlovsbestemmelse, der her bliver Tale om, forekommer mig ligesaa rigtig og vigtig som nogen- somhelst anden. Grundloven tillægger Domstolene Fortolkningsretten, og Høiesteret fortolker det foreliggende Spørgsmaal derhen, at naar det først er givet, at man har ladet enkelte Mænd, der tidligere nøde Sædtillæg, oppebære et forhoiet Beløb efter Loven af 26de Marts 1870 § 9, saa maa man lade dem blive ved at nyde godt af dette Overskud som personligt Tillæg, hvad enten det saa er en Finantslov eller en Lønningslov, eller en anden Lov, der tager en ny Bestemmelse, som nedsetter Beløbet. Det er netop Sagen, og derfor er det Lovforslag, som det ærede Medlem (Vejsen) sigtede til, lige saa ubrugeligt som det andet og vil ikke føre Sagen et Skridt videre. Overfor slike Forhold vil det, hvorledes man end dommer om juridiske Kundskaber, ikke være af Veien at tage Hensyn til dem, at tage Hensyn til, at de Folk, der ere vante til at befatte sig med juridiske Spørgsmaal, have en bestemt og skarper Ofsættelse i den Henseende. Som Lovforslaget nu foreligger, vil det slet ikke hjælpe til det tilfattede Diemed. Enten det er en Lønningslov eller en Finantslov, der tager Bestemmelsen, er ligegyldigt. Naar der kommer en Lønningslov, efter at Vedkommende først i nogen Tid have oppebaaret en Godtgjørelse efter Loven af 26de Marts 1870 § 9, vedblive de, ogsaa efter at den nye Lov, som nedsetter Beløbet, er udkommen, at beholde Overskudet som personligt Tillæg, og det kan ikke betages dem paa anden Maade end derved, at der kommer en Lov, som siger: Nu fratage vi Ode fra den og den Dato den Ret, som I have. Saaledes maa man rykke ud med Sprøget. Da Spørgsmaalet laa for i 1870, da der virkelig v r